

Novell: Veras Historia

Namn: Black Pearl Vera

Ras: Minishetlandsponny

Född: 1997 i Wales England

Importerades till Sverige: 2004

Färg: Svart

Mankhöjd: 83 cm

Temperament: Cool, smart och trygg

Favoritmat: Betfor och knäckebröd. Vera tycker också om bananer men det är inte så ofta någon tänker på att bjuda henne på det.

Vera har två riktigt starka hästminnen från sitt liv. Det ena av dem är när hon träffade det moderlösa fölet Krabaten första gången (historien finns i boken *De ensamma fölen*) och det andra starka, starka hästminnet för Vera är när hon kom till Sverige. Den historien kommer här!

Vårtid för många, många år sedan...

Vera tittar sig omkring i den stora hästlastbilen. Hon har pratat lite med ponnyn bredvid, men hon kan inte se så mycket av de andra hästarna som står därinne. Dagen, eller egentligen var det kanske två dagar innan, hade inte börjat som vanligt för Vera. Medan de andra shettisarna i hennes stall blev utsläppta på morgonen så fick Vera vara kvar inne i stallet. Hon gillade inte det. Hon sparkade lite i sin boxvägg, hon snurrade runt runt och hon gnäggade högt.

”Hallå!” sa hon. ”Ni glömde ju mig! Jag vill också komma med ut i hagen.”

Flickan i stallet som brukade sköta om hästarna gav henne en extra tuss hö.

”Såja, lilltjejen, här ta lite hö, transporten kommer snart. Och då börjar ett riktigt äventyr för dig.”

*

Nästan samtidigt känner hästarna i transporten hur den saktar in och sedan kränger till ganska rejält. Vera trycker till med alla fyra hovarna i golvet. Det hjälper och hon får snabbt balansen tillbaka. Hon kan höra hur ett par av de andra i transporten klagar.

”Men vad är det här för resa, nu får det väl ändå vara nog!”

”Skulle precis säga samma sak. Jag har minsann haft mina stunder i dessa småstall på hjul, men så här länge... nej det har jag aldrig varit med om innan.”

Ponnyn bredvid Vera suckade: ”Usch, jag har lite ont i mitt ena knä, det känns mer nu när hela världen liksom gungade till.”

Vera försöker ge sin nyfunna vän en liten tröstepuff med mulen, men en hel vägg skiljer dem åt. Men på hästars magiska vis så kände han ändå vad Vera ville göra. ”Tack kompis Vera, jag märkte vad du försökte göra nyss.”

Vera ska precis till att svara sin kompis, när transporten stannar och allt bli tyst och stilla. Men bara för någon sekund, sen hörs ett lite svischande ljud och en strimma av ljus når ponnyerna därinne. Ponnyn som står längs ut gnäggjar högt och genast kommer en massa gnäggningar utanför transporten till svar.

”Oj, här är andra hästar också därute”, säger Vera.

Ljuset strömmar nu för fullt in i transporten och Vera hör hur hovar klappar ner för rampen. Sedan hör hon väggar som gnisslar lite när de öppnas och fler hovar som klappar mot den nedfällda lämmen.

Förutom gnägningar från andra hästar hör hon tvåbeningar som pratar. De pratar fort, högt och mycket. Hon förstår snabbt att flera av dem är människoföl.

”Men nu är det faktisk min tur! Jag vill ta in honom.”

”Nä, jag har stått här längst och väntat, det är min tur!”

”Lugna och fina nu, annars blir det bara personal som får leda in de nya hästarna i stallet! Tänk på att de alla haft en lång resa. Men nu är de framme, alla våra nya kamrater som kommit hela vägen från England!”

Vera spetsar sina öron när hon hör tvåbeningarna prata. Hon förstår oftast vad de säger, men hon lyssnar sällan. Men just nu anstränger hon sig, för hon har precis fattat att de nu kommit fram till något ställe som kanske är hennes nya stall... *Ska jag få en ny flock här?* Hinner hon precis tänka innan ponnyn bredvid henne krokas av från transportgrimskaftet och leds ut i den friska luften.

”Jaha, var det den sista?” Hör Vera någon säga.

”Nej, vi har den där lilla svarta märren kvar. Jag tänker inte ta med den tillbaka igen!”

”Ja glöm inte mig!” Vera gnäggar högt och drar ena bakhoven i närmsta vägg.

Aj, aj! Hon ångrar snabbt sin kraftfulla spark.

Hon hör lite fniss därute.

”Här glöms ingen. Det är ju Vera som är kvar! Vera ska ju bli minsta barnens nya favorit. Kolla nu här tjejer och killar. Vera är nog det sötaste som finns. Jag tar henne själv. Ni kommer bara bråka om henne annars.” Samma röst igen, och Vera slappnar av lite. Hon tycker om rösten. Den är mjuk, lite långsam och inte så hög. Och den har nära till fniss, det märker Vera.

Väggen öppnas upp och Vera kikar fram bakom den.

”Åhhhhh, men åhhhhhhh sööööoting.”

”Wow, finaste lilla hästen!”

”Oh my good, så himla fiiiin.”

”Och hon är bara miiiiin.” Den snälla rösten är nu riktigt nära Vera. Hon tittar mot den och får en mjuk klapp över nosryggen.

”Hej Vera, välkommen till vår ridskola. Jag hoppas att du ska trivas. Jag heter Malin och är ridlärare här.”

Med lugn och säker hand fixar Malin med Veras grimskäft och snart kan Vera vändas om och gå nerför lämmen hon med. Hon stannar upp och tittar på allt som händer runt henne. Hon drar in det nya ställets lukt. Hon tycker det känns superskönt att få röra sig igen och få andas frisk luft. Hon gnäggjar till och direkt får hon svar från flera av de andra ponnyerna hon nyss delat transport med.

”Kom nu tjejen, du ska få komma in en liten stund, äta lite betför och få nytt friskt vatten. Sedan ska vi ta en liten promenad med er alla.”

Vera tar några steg till nerför rampen. Hon ser många människoföl och de tittar alla på henne. Hon ser flera hagar och hon ser stora byggnader. Hon hinner också se en lösspringande hund som kissar mot en staketstolpe.

Jag är också kissnödig, tänker hon. Och jag kan nog inte hålla mig! Hon sänker sin bakdel, länger ut sig lite och låter kisset komma så att det plaskar på rampen. *Uhhh, gillar ju inte när det skvätter runt mig, men idag har jag inget val... så sköööönt det var att lämna på trycket!*

Människofölen skrattar förtjust och Malin med den snälla rösten hoppar undan för att inte bli nerskvätt.

Det var så Vera gjorde entré på ridskolan där hon skulle vara i några år, innan hon till sist kom till Isas flock och blev en i Minigänget!